

РЕЛИГИЈЕ, ОРГАНИЗАЦИЈЕ, ИДЕОЛОШКИ ПРАВЦИ И РЕЛИГИЈСКЕ СЕКТЕ

(Српски – Serbian–صربي)

Помоћни уред за исламско мисионарство - Ребва

УДРУЖЕЊЕ УЧЕЊАКА

**Прегледао и припремио:
Фејзо Радончић**

2015 - 1436

IslamHouse.com

﴿ الأديان المنحرفة والمناهج الباطلة ﴾

« باللغة الصربية »

المكتب التعاوني للدعوة وتوعية الجاليات بالربوة

جماعة من العلماء

مراجعة: فيزو رادونشيش

2015 - 1436

IslamHouse.com

© Ауторска права 2015. Помоћни уред за мисионарство – Рабва, К.С.А. Сва права задржана.

Ову књигу је **дозвољено бесплатно** репродуковати или емитовати на било који начин, електронски или штампано, укључујући фотокопирање, снимање или било који други начин бележења, уз следеће услове:

- 1) у случају кориштења материјала обавезно је споменути извор и власника права;
- 2) приликом преношења текст мора задржати свој контекст.

Изражавамо најискренију захвалу сваком оном ко на било који начин допринесе дистрибуцији ове књиге. Нека их Аллах Узвишени награди за њихова искрена дела. У случају да имате било коју корекцију, коментар или сугестију у вези ове публикације, јавите нам се на следећу адресу:

Издавач:

Помоћни уред за мисионарство – Рабвах

е-маил: serbian@islamhouse.com

www.islamhouse.com

Садржај

1. Увод.....	5
2. Јевреји	6
3. Масонство.....	16
4. Ционизам.....	21
5. Секуларизам.....	23
6. Хришћанство.....	34
7. Будизам и Хиндуизам.....	51
8. Комунизам.....	55
9. Егзистенцијализам.....	60
10. Шиизам.....	62
11. Ел – Кадијаније.....	73

У име Бога, Милостивог, Самилосног

УВОД

Хвала и захвала припада узвишеном Аллаху а након тога нека су мир и благослов на Мухаммеда, на његове следбенике, на његову часну породицу и све оне који га следе до Судњег дана.

Пре свега на самом почетку ове наше скромне брошурице срдечно вам желимо топлу добродошлицу, јер је то од праксе Аллаховог Посланика, мир над њим, што можемо видети из случаја када му је дошао следбеник Сафван и рекао да жели да учи и да студира исламско знање. Аллахов Посланик, мир над њим, је рекао: **"Добро дошао, о ти који тражиш знање!"**

Дакле, од ислама је да се пожели добродошлица, па вам је ми желимо уз молбу Аллаху узвишеном да нам да благослова и да се потом шири и уздиже чисто и исправно исламско знање, а затим честитамо вам на одабиру овог пута и желимо да будете наследници Аллахових посланика, јер каже Аллахов Посланик, мир над њим: **"Учењаци су наследници Аллахових посланика."** Наследници Аллахових посланика су са два аспекта: са аспекта тражења знања и са аспекта преношења истог. Дакле, суштински задатак Аллахових

посланика је био преношење, достављање и објашњавање људима Аллахове Објаве.

Каже Узвишени: **"Опомињи, опомена ће користити верницима."** (Кур'ан, Ез-Зариат, 55. ајет)

А исламски учењаци су своје књиге углавном почињали са хадисом: "Доиста се дела вреднују према намери...".

ЈЕВРЕЈИ

Јеврејство је вера у коју верују јевреји, а они су народ посланика Мојсија.

Основе јеврејства:

Доктрина јеврејства пре него што је искривљена била је изграђена на монотеизму и исправном веровању и објављена од Бога (Аллаха) посланику Мојсију. Међутим, они су је искривили и измислили и заменили оним што Бог није објавио. Од тада, па до дана данашњег они су народ који се непријатељски односи према Богу и Његовом Посланику, а доказ је кур'анско поглавље Ел-Маиде, 82 одломак.

Казао је узвишени Аллах:

"Ти ћеш сигурно наћи да су верницима најљући непријатељи јевреји и многобошци, и свакако ћеш наћи да су верницима најближи пријатељи они који говоре: 'Ми смо хришћани, зато што међу њима има свештеника и монаха и зато што се они не охولة.'" (Кур'ан, Ез-Зариат, 55. ајет

Јасни кур'ански примери о јеврејском кривом веровању.

1. Многобоштво Аллаху у богослужењу.

Узели су теле за божанство и Богу приписали друга, па су теле почели да обожавају упркос томе што су међу њима били Мојсије и Арон. Аллах ово спомиње у кур'анском поглављу Та–Ха, 88-90. ајет:

"Па им је (Сумерија) излио теле које је давало глас као да муче, и они су онда рекли. 'Ово је ваш бог и Мојсијев бог, он га је заборавио!' Зар они нису видели да им оно (теле) ни речи не одговара и да од њих не може никакву невољу отклонити нити им икакву корист може прибавити? А њима је Арон још пре говорио: 'О народе мој, ви сте њиме само у искушење доведени, Господар ваш је Милостиви, зато следите мене и слушајте наређење моје!'"

Они су знали да је животиња неразумна, и када би је позвали не би им се могла одазвати као што не може да им учини какву корист или отклони какву штету.

2. Приписивање сина Аллаху, нека је Узвишен Аллах од онога што они говоре. Каже Узвишени у кур'анском поглављу Ет-Тевбе у 30. ајету:

"Јевреји говоре: 'Узејр је Аллахов син.'"

Узејр је био један од посланика који су послани јеврејима. Јевреји су чак умислили да су они Аллахови миљеници и одабраници. У кур'анском поглављу Ел-Маиде, 18. ајет, каже Узвишени:

"И јевреји и хришћани кажу: 'Ми смо деца Божија и миљеници Његови.' Реци: 'Па зашто вас онда Он кажњава због грехова ваших?'"

3. Речи њихове 'Аллах је сиромашан, а ми смо богати.' Заиста су ово тешке речи и не може их казати осим неверник. Каже Аллах у кур'анском поглављу Али' Имран, 181. ајет:

"Аллах је чуо речи оних који су рекли: "Аллах је сиромашан, а ми смо богати!"

Па им Аллах, одговара:

"Наредићемо Ми да се прибилежи оно што су они рекли, као и што су, ни криве ни дужне, веровеснике убијали, и рећи ћемо: 'Искусите патњу у огњу због дела руку ваших!'"

4. Порицање посланства Муахаммеду

Упркос томе што су знали да је он Аллахов Посланик и имају доказе за то, као што каже Узвишени у кур'анском поглављу Ел-Бекаре, 146. ајет:

"Они којима смо дали Књигу знају Посланика, као што синове своје знају, али неки од њих доиста свесно истину прикривају."

Свете јеврејске књиге

Јевреји се по верским питањима ослањају на две књиге: Теврат (Тора) и Талмуд.

Теврат је, уствари, Стари Завет који код хришћана представља први део Библије. Он се састоји од 39 делова, од којих је 5 најбитнијих.

- Стварање,
- Излазак,
- Левити,
- Бројеви,
- Похвала.

1. Стварање – ту се говори о почетку стварања, затим, говори се посланицима Адаму, Ноји, Авраму, Ишаку итд.

2. Излазак – део који говори о животу и тлачењу јевреја у Египту током боравка Моксејија, затим о њиховом излазу и о томе како су на Синају обожавали теле.

3. Левити - говори о прописима, чистоћи, празницима и сл.

4. Бројеви - говори о јеврејима, о поријеклу, прецима и сл.

5. Похвала - говори о надопуњавању Мојсијевог верозакона и о његовој опоруци да га наследи Јошуа.

Докази да Стари Завет није оргинал¹

Велики део доказа је од самих јевреја, неки су од европских учењака, али прво ћемо навести Кур'анске доказе. Каже Узвишени у сури Ен-Ниса, 46. ајет:

"Има јевреја који изврћу смисао речима и говоре увијајући језицима својим и хулећи праву веру: 'Чујемо, али се не покоравамо!' и 'Чуј, не чули те!' и 'Ра'ина!' А да они кажу: 'Чујемо и покоравамо се!' и 'Чуј' и 'Погледај на нас!' –било би за њих боље и исправније, али, Аллах је њих због неверовања њихова проклео, јер мало ко од њих верује."

Затим у кур'анском поглављу Али Имран, 78. ајет:

"Неки од њих увијају језике своје читајући Књигу да бисте ви помислили да је то из Књиге, а то није из Књиге, и говоре: 'То је од Аллаха' –а то није од Аллаха и о Аллаху свесно говоре лажи."

Као и у кур'анском поглављу Ел-Маиде, 15. ајет:

¹ Види књигу „Тријумф Истине“, islamhouse.com. (оп.пев.)

"О следбеници Књиге, дошао вам је Посланик Наш да вам укаже на много шта, што ви из Књиге кријете, и преко много чега ће и прећи. А од Аллага вам долази светлост и Књига јасна."

Докази за неаутентичност Старог Завета

1. Непознавање имена оних који су записали Теврат (Стари Завет)
2. Непознавање датума писања Старог Завета и
3. Непостојање оригинала.

Докази везани за садржај

1. Разлике у садржају између верзија Старог Завета.
2. Самиријски примерак Старог Завета састоји се од 5 дела и по њему раде јевреји Самирије.
3. Хебрејски примерак садржи ових 5 + 34 у који верују хебрејски јевреји и протестанти.
4. Грчки примерак садржи ових 5 + 14 у који верују католици и ортодокси.

Коментар:

Ове разлике јасно указују на искривљеност Старог Завета и указују да му је приписано мноштво ствари које су додавали јевреји попут Петра.

У једној од псалми се говори о жени која је појела свог сина, те о детету које је старије од оца (Ахзије ибн Јехрума кад му је умро отац имао 40 год., а он имао 42 год.)

Шта Талмуд каже о нејеврејима

Талмуд на хебрејском језику значи коментар тј. талмуд је коментар Старог Завета.

1. Нејеврејске душе су ђавоље и личе животињским.

2. Јевреју је дозвољено да нахрани пса, али не и нејевреја.

3. Нејевреји и они који напусте јеврејство су прљаве свиње. Бог је створио нејевреје у људском облику да јеврејима не би било непријатно.

4. Крађа од нејевреја није крађа него је то узимање свог иметка, па живот нејевреја је у рукама јевреја, па шта је онда са иметком.

5. Није дозвољено јевреју да посуди нејевреју новац без камате.

6. Блуд са нејеврејом не подлеже санкционисању, јер су нејевреји у основи животиње.

Својства јевреја споменута у Кур'ану

1. Превара и обмана.

Каже Аллах у кур'анском поглављу Ел-Бекаре, 100. ајет:

"Зар сваки пут када неку обавезу преузму неки од њих је одбаце, јер их већина не верује."

Преварили су Мојсија, мир над њим, и почели да обожавају теле, покушали су да убију Исуса, мир над њим, убијали су посланике као што су убили Јахјаа (Јован), након чега су се жене играле његовом главом. Преварили су Аллаховог посланика Мухаммеда у Медини у битци на Хендеку и хтели су да га убију.

2. Ширење нереда на земљи и подстицање ратова.

Каже Аллах у кур'анском поглављу Ел-Маиде, 64. ајет:

"Кад год покушају да потпале ратну ватру, Аллах је угаси. Они настоје да на Земљи смутњу праве, а Аллах не воли смутљивце."

3. Мржња и омаловажавање муслимана.

Каже Аллах у кур'анском поглављу Ел-Маиде, 82 ајет:

"Ти ћеш сигурно наћи да су верницима најљући непријатељи јевреји и идолопоклонци..."

Једна јеврејска изрека каже: "Нејевреји су стадо оваца, а ми смо вукови, а знате ли шта раде вукови са овцама у пољу."

Ми морамо да целом свету кажемо ко су они и да обзнањујемо њихове идеје.

Јевреји у историји ислама

Јевреји су схватили да не могу да науде Аллаховом посланику Мухаммеду и његовим асхабима² отворено, па су почели да користе тајне методе. Они стоје иза подстицања племена да се боре против Аллаховог Посланика као у битци на Хендеку. Много пута су покушали да убију Посланик, мир над њим, као у случају када су га отровали храном.

Када погледамо у исламску историју приметит ћемо следеће:

1. Они стоје иза батинијских секти које се боре против ислама попут: Рафидија, Му'тезила, Исмаилија, Нусајрија итд.

2. Они стоје иза ширења новотарија и идолопоклоника и суфијских секти.

3. Они су први финансирани Кадијаније и Бехаије.

4. Стоје иза ширења идеја секуларизма, комунизма, Фројдових идеја итд.

Јевреји у модерно време

Циљеви јевреја

1. Формирање краљевине Израел са главним градом Норшалим, која се простире од Еуфрата до Нила.

² Следбеницима.

2. Владање и управљање свим људима и њихово потчињавање за службу јеврејима.

3. Уништавање муслимана на које гледају као на отимаче посланства.

Методe и средства за остварење ових циљева

1. Кориштење тероризма, жестине и силе у управљању светом. У књизи Протоколи Сионских Мудраца кажу: "Најбољи резултати у управљању светом произилазе из терора и жестине."

2. Контрола економије и медија, а то остварују поседовањем светских ТВ, радио и новинских кућа и контролом над највећим светским бизнис-агенцијама.

3. Ширење упропаштавајућих теорија и штетних начела кроз организације, покрете и сл. које називају револуционарним.

Став ислама наспрам јевреја

Јевреји су неверници, није дозвољено да живе у муслиманским срединама, осим као понизни, који плаћају врсту намета и повинују се исламским прописима (али није дозвољено да им се чини насиље осим када то правда захтева, оп. рев.). Није дозвољено тражити помоћ од њих нити је дозвољено да у исламској

држави имају икакав високи положај. Није дозвољено узимати их за присне пријатеље.

Масонерија

Масонерија је тајна јеврејска организација, која тајно ради на остварењу великих јеврејских циљева и која припрема формирање велике државе Израел.

Реч масон је варка којом желе да преваре људе да је то велика организована организација. На енглеском Масон значи зидар тј. слободни зидари. Сматрају да ће они да изградие Соломонов храм.

Симбол масонерије

- Симбол масонерије је братство, јединство, слобода.

- Под симболом слободе боре се против свих других вера мимо јеврејства.

- Под симболом братства јевреји желе да умање мржњу других према њима.

- Под симболом једнакост шире економску збрку и политичке нереде.

Суштина масонерије

Истражитељи и писци су се сложили да је масонерија у суштини јеврејска организација, како у својој основи тако и у формирању, циљевима и методама које користе. Доказ овога је признање самих јевреја да је

то тако. У протоколима се каже: "Масонске организације широм света служе као маска за рад на остварењу наших циљева."

Формирање и циљеви масонства кроз историју

Масонство су основали велики мислиоци и идејне вође јевреја. На њиховом челу је краљ Херодус Други. Циљ формирања је био спречавање ширења хришћанства које се брзо почело ширити. Масонство је радило на искривљавању Јеванђеља и хришћанских прописа. У време појаве ислама масонство није имало неки посебан значај и радило је углавном тајно. Обзиром да нису могли да војно науде исламу радили су на разједињавању муслимана и формирању секти и фракција као што су шије рафидије и батинијске секте. У новије време, кад су непријатељи ојачали, а муслимани изгубили славу и моћ, 1770 год. се појавила модерна масонство. Од те године јевреји су почели да планирају.

Врсте масонерије

Три су врсте масонерије:

1. Јавна масонерија

Декларише се као хуманитарна организација и позива у братство. Чланови овог масонства подељени су у 33 степена сходно заслугама. До 33. степена мора да се прође мноштво тешких и прецизних испита. Символ овог масонства је троглава змија. Ово масонство ради на придобијању великих и водећих личности у свету.

2. Краљевска масонерија

Специјализовано је и у њега могу да приступе само јевреји и они који изравно и јасно раде за њих. Директни циљ му је формирање државе Израел и градња Сулејмановог храма.

3. Универзална масонерија

У њега могу да уђу само одабрани јевреји. Има само један клуб у Њујорку и за њега знају само посебни јевреји. Циљ овог масонства је атеизам (тј. борба против Бога).

Масонска тајна заклетва

Масонерија има тајну заклетву којом се мора заклетати сваки масон приликом ступања која гласи:

"Кунем се великим управитељем свемира да ја нећу откривати тајне масонерије нити речи учења или обичаје масонерије и да ћу их крити у својим прсима вечно. Кунем се великим управитељем свемира да нећу преварити уговор са организацијом, знаком или речју и ако то урадим слажем се да ми се спале усне ужареним железом и да ми се одсеку руке и врат и да се моје тело окачи у масонски клуб да би био пример другима."

Јавне масонске организације

1. Ротари клубови

Клубови формирани 1905. године од стране јеврејског адвоката Пола Херза у Чикагу да би се касније

распространили по читавом свету. Циљ клуба је да уништи активну масу у целом свету.

2. Лионс клубови (лионс-лавови)

Такође масонски клубови, центар им је у Америци. Радници за овај клуб су тајни и има их у целом свету.

3. Организација Синови Завета

Формирана 1484. год. Циљ организације је помоћ угроженим и потлаченим јеврејима, међутим, у суштини циљ је борба против вере и морала.

Циљеви масонства у савременом добу

1770. године једна јеврејска група успоставила је контакт са хришћанским свештеником (Адам Војзхамедет) који је напустио хришћанство и примио јеврејство. Био је професор на универзитету Онгол Стадт у Немачкој. Од њега су тражили да прегледа протоколе сионских мудраца и да их преправи. Након 6 година завршио је задатак и донео следећи програм:

1. Формирање светских атеистичких држава којима ће управљати јевреји да би било лако да их униште кад се буде формирао велики Израел.

2. Борба против свих других вера и подстицање на формирање атеистичких уређења.

3. Убацивање отрова разједињавања и распарчавања унутар народа.

4. Последњи циљ је формирање велике државе Израел. Њихов вођа треба да буде из Давидове лозе, а затим потпуно преузимање и контрола комплетног света од стране "Божијег одабраног народа јевреја."

Методe и средства које користе

1. Окупљање омладине целог света за остварење јеврејских намера.

2. Ово се реализује кроз ширење музичких и спортских удружења и кроз кориштење средстава за мас-медије, ширење дроге, проституције и сл.

3. Улазак у политичке странке да би јевреји имали личне користи од политике.

4. Формирање организација које позивају у слободу морала као и ширење економских теорија типа капитализма или социјализма с циљем тоталног уништења економије.

Ционизам

Ционизам је јеврејска организација. Циљ ове организације је реализација планова зацртаних за повратак поноса и достојанства јеврејима. Названа је овако по брду недалеко од Кудса (Јерусалима) којег јевреји сматрају светим.

Историја ционизма

Као и масонерија и ционизам није формиран у овом столећу, него његови корени вуку из раније историје, идентично масонерији

Савремени ционизам је своје прве кораке направио 1806 год. кад се велика јеврејска скупштина окупила на сазив Наполеона. Званично формирање ционизма десило се 1897. год. на иницијативу јевреја у Швајцарској. На овом скупу направљени су протоколи.

Разлика између масонерије и ционизма

Масонерија је чисто јеврејски покрет. Сви његови људи, комплетна хијерархија чине масонерију. Испољава опште људске паролe и унутар њега самим тим се налазе и преварени нејевреји.

Ционизам је верски, политички покрет који директно помаже јеврејима. Он представља реализациони орган политике јевреја у свету за разлику од масонерије које је атеистичка и секуларистичка. Представља тајну снагу која припрема интересе јевреја. Ради јако организовано и планирано. Једно друго допуњују.

Циљеви ционизма

Деле се у два смера:

1. Верске и
2. Политичке.

Верски циљеви:

а) Буђење верског ентузијазма за повратком у домовину.

б) Подстицање јевреја на придржавање вере и верских учења.

Политички циљеви:

а) Охрабривање јевреја у целом свету да се преселе у Палестину и помагање у осамостаљивању кроз запошљавање, мисионарство и сл. И то кроз формирање насеља за нове досељенике.

б) Повезивање верског фактора у Израелу са истим у другим земљама света и притиске на друге земље да признају Израел. Зато данас највеће и најјаче земље штите Израел.

Секуларизам

Секуларизам је енглеска реч и значи неверство. Он је позив у живот без вере и раздвајање вере од државе.

Поводи настанка секуларизма

Црквено насиље

Насиље је у основи болест, почне opakим средством, а заврши болешћу, нема му лека осим смрти. Не чуди нас кад насиље дође од стране владара или каквог материјалисте, међутим, када насиље дође од људи које људи сматрају светим и посланицима мира онда је то за свако чуђење. Ово се посебно изражава у ситуацији кад ти исти насилници заговарају паролу: „**ко те удари по десном, окрени му леви образ и ко ти затражи једно од два одела дај му оба.**“ (Јеванђеље по Матеју 40. стр.)

Аллах је након Мојсија, мир над њим, израелћанима послао Исуса, а којима су владали Римљани. Месаја Исус је почео своје мисионарство тајно, међутим, убрзо су га израелћани издали римском краљу, и овај је наредио да се убије и разапне. Међутим, пре распећа, Аллах га је уздигао Себи. Након тога почело је искушење следбеницима Месије Исуса, мир над њим, које су јевреји и римљани заједно прогањали све до 325 год. која се сматра годином победе цркве над њиховим непријатељима.

У време Константина црква је направила концил који је назван “Канонски концил”. Главна одлука овог концила била је раздвајање између вере и државе, између живота и верозакона.

Рекли су да је материјалистички живот у ингеренцији краља и његов закон садржи политичке, економске и друштвене норме, а верске ствари су у ингеренцији Бога, чије прописе спроводе верски људи.

Садржај вере сведен је на проповеди и једноставне прописе који не прелазе границе једне особе. Ово је проузроковало појаву црквеног насиља кроз:

а) Исповеди индулгенције (опроштенице) које су значиле то да свештени људи имају право опраштања греха и да су зато овлаштени од Аллаха. Ова појава је верским људима дала већу власт и могућност манипулисања од краља, а такође је проузроковало енормно богаћење верских људи и завист од стране сиромаша који су морали да плаћају ове опроштенице.

б) Верски људи су имали право да прогласе кога хоће светим, па су онда неке људе проглашавали светим и блиским Богу, а неке проклетим и удаљеним од Божије милости, следећи своје страсти и наравно оног ко више плати.

Сукоб између цркве и науке

Црква је преузела контролу над људским размишљањем и омаловажила науку, супротстављала се свим научним достигнућима и то је довело до тога да су научници почели да траже заједничко између научних достигнућа и онога што каже црква.

Део Европљана одлази на школовање у муслиманску Шпанију (Андалус) и Сицилију, где су се ослободили окова црквеног учења. Убрзо црква реагује по питању ових људи који су учили и научили у Шпанији и на другим местима. Прва теорија која је 1593 год. пољуљала цркву је Коперникова теорија која је тврдила да Земља кружи око Сунца и да се окреће се око своје осе. Реакција је била брза, ефикасна и ригорозна; Коперник, Галилеј и други били су затварани, спаљивани, убијани итд. Обични народ је поверовао научницима, а не цркви. Људи су цркву видели као препреку за просперитет и напредак.

Дарвинова теорија еволуције 1859 год.

Чарлс Дарвин издаје књигу која се зове "Порекло врста", а која се бави природним законима тј. законом еволуције. Ова теорија тврди да је узрок човечанства амеба - једноћелијски организам који је живео у влажној средини пре милион година. Мајмун је једна фаза кроз које је прошао човек.

Ова теорија је у потпуности избрисала верску свест у Европи и довела до ширења атеизма.

Европско друштво се припремало да зада последњи ударац вери и цркви, овоме су помогле разновразне теорије попут Мархове (Карл Марх је био јевреј) који је историју протумачио материјалистички,

веру је сматрао народним изишљотинама, затим Фројдова (такође јевреј) теорија који историју тумачи кроз сексуалност, чак тврди да први додир сексуалности кад дете први пут буде дојено додирујући своју мајку. Затим Ничеова теорија која тврди да је Бог умро, а да суперчовек треба да га наследи.

Секуларизам у Европи

Дели се на три дела:

- а) секуларизам у власти,
- б) секуларизам у моралу и
- ц) секуларизам у књижевности.

Систем власти у Европи био је заснован на црквеним правилима која су произашла из ткз. Исусовог краљевства. Исусово краљевство је уређивало државу кроз два дела:

1. Духовни део којим су се бавили црква и црквени људи,
2. Телесни део који се бави овосветским проблемима, војском, ратовима, економијом и сличним.

Први који је негирао овај систем је Макевели у својој књизи Владар:

- а) Потпуно се мора раздвојити вера, политика и морал,
- б) Циљ оправдава средства
- ц) Демократија; народи владају сами собом, а црква и верски људи у то немају никаквог увида.

Секуларизам у моралу:

1) Дарвинизам представља једну од теорија које су напаале морал. Фројд је са својим теоријама оно што је лепо и похвално преобратио у ружно; човека је учинио својим господаром у слеђењу страсти и прохтева. Као резултат овога појавило се мноштво ванбрачне деце и сиротишта; процент бракова који заврше са разводом се јако повећао, а полне болести су се јако рашириле.

2) Секуларизам у књижевности. Почиње Сартровим делима о постанку, Максим Горки кроз књигу Мајка; књиге које позивају на ослобађање од вере и морала.

Шта је од вере остало у Европи?

Узимајући од онога шта је све нападнуто од постулата вере у Европи, није остало, осим ситни трагови вере. Европа је из црквено - хришћанског окружења прерасла у секуларистичко.

Секуларизам у исламском свету

Назадност исламског народа проузроковало је погрешно и непотпуно схватање ислама, то погрешно схватање проузроковало је:

1) Вехн (љубав према материјалном свету, а мржња и страх од смрти тј. будућег света), а то је казна од Аллаха поводом остављања борбе на Његовом путу.

Познато је да Аллах некада као казну за грехе даје искушења; Муслимани су због греха у моралу, кажњени тежим и већим грехом – искушењем у исправно веровање.

Секуларизам у Европи појавио се из борбе за ослобођење од хришћанске вере, а секуларизам у исламском свету појавио се као резултат скретања муслимана и напуштања и непратковање ислама.

2) Погрешно схватање исламског веровања. Муслимани обзнајују велико правило: "Нема покорности створењу у непокорности Створитељу." Али га се не држе, као што се не држе ни Бпжијег говора у кур'анском поглављу Араф, ајет 3:

"Следите оно што вам је објављено од вашег Господара и не следите мимо Њега никаквог заштитника."

Нажалост, део богослужења муслимани су усмерили ка владарима и намесницима, фанатичним учењацима верских школа и учењацима суфијских секти.

3) Фанатизам у прописима ислама. Муслимани су један временски период били фанатично везани за исламске школе (ишло се до тих граница да су жени која је шафијске школе забрањивали да се уда за човека који је ханефијског, чак у неким ситуацијама долазило је до свађе у џамијама).

Овај фанатизам био је повод непостојању праћења ситуације од стране правника, чак османска држава узима ханефијску школу и поставља је за званичну школу код муслимана. Кад је Абдулхамид дошао на власт и хтео да уреди војску и државу, уместо да узме решења исламских учењака (правника) по овом питању, отишао је у Европу и узео њихов систем.

4) Суфизам – појавио се у аббасијском периоду као продукт људског утапања у страстима и раскоши. Међу суштинским грешкама суфијског размишљања, било је њихово презирање материјалног света и његових благодати. Схватање вере било је сведено на молбе и оно што нареди "учењак". Кад су османлије преузеле власт тај погрешан став је проширен.

Јеврејско – хришћански план секуларизације исламског света

Запад је схватио да снага муслимана и муслиманског света није у муслиманима, него у њивој вери, зато су почели да нападају њихово веровање, искривљујући га. Битке су промењене и пренесене са војних попришта, на попришта идеја и схватања. Оружје ових битака није било класично, него културолошко. Нису нападале војске, него идејни правци. Вођа овог плана био је Луис. Овог Луиса муслимани су били заробили након крсташких ратова у Египту. Његов план се ослањао на следеће:

1) Преобраћање војних похода мирнодопским, али са истим циљевима.

2) Слање мисионара у исламски свет, да би тамо били војска у служби запада.

Резултати секуларистичког напада на исламски свет:

1) Рушење исламске државе, јер је то средство за окупљање свих муслимана.

2) Напад на арапски језик који је језик ислама и забрана говора њиме.

3) Концентрација на кварење жене муслиманке, под слоганом слободе.

4) Поттицање упропаштавајућих идејних праваца и њихово ширење у исламском свијету.

5) Грађење школа, факултета и сличног у којима се изучава оријенталистика; са циљем подучавања омладине западним наукама и запостављањем исламске науке.

6) Напад на исламско веровање о одрицању од неверника кроз паролу зближавања вера.

7) Кварење руралних средина и покушаји ширења идеје планирања породице међу муслиманима.

8) Потичање муслимана на исељавање у западни свет омогућавајући им боље услове за живот.

Резултат свега наведеног било је одвајање вере од државе и владавина по закону мимо Божијег закона како би секуларизам преузео исламски свет.

Секуларизам је постао основни извор размишљања у школству, праву, економији... није остала исламска држава на коју није остварио свој утицај.

Став Ислама према ономе што називају секуларизам

Секуларизам је сотонски, невернички систем – директно контрадикторан речима „Нема божанства осим јединог истинског Бога“, и контрадикторан је том сведочанству са две основне стране:

1) Са стране да је секуларизам владавина по ономе што није објавио Аллах.

2) Са стране да се са њиме чини идолопоклонство Аллаху.

- Кажу учењаци: ако се буде владало по закону којег није објавио Аллах и ако владар те земље сматра да Аллахов закон није исправан и да је људски закон бољи и потпунији од Аллаховог, то је неверство.

Секуларизам с верског аспекта значи атеизам, тј. негирање вере и остављање рада по прописима вере, што је јасно неверство. Секуларисти у исламском свету су познати по исмејавању с вером, као што су познати по ширењу сумњивих идеја у исламском закону, и по ширењу разврата кроз разголићеност, директном мешању мушкараца и жена. Такође, познати су по љубави и величању западног начина живота.

Ми одбијамо секуларизам:

1) Јер је идеја страна нашим просторима која је настала у државама са црквеном владавином, та идеја је затупала веру и народ, а он ју је касније негирао,

2) Јер је ислам богат и независан, и није потребан било каквих спољашних верских идеја, праваца и сличног,

3) Секуларизам је јеврејска упропаштавајућа роба, којом жели да преузме контролу над исламским светом,

4) Борба против секуларизма је обавеза за сваког муслимана и муслиманку у данашње време.

Хришћанство

Постоји предаја да су названи по месту Насара у Палестини. То је веровање које је објављено Исау као

допуна Објави, коју је добио Мојсије, која позива у монотеизам – веровање у једног Аллаха и лепе карактерне особине, међутим, то веровање је брзо доживело искривљење, посебно од стране светог Павла – јевреја. Он је, ако се може назвати човеком увео многе новине у веровање, помешавши га са разним другим веровањима; са идолатријом и филозофијом.

Хришћанство данас:

1) То је искривљена вера.

2) Проширила се делом земаљске кугле, помогнута колонијализмом и присилним покрштавањем; они су основали огромна удружења с циљем ширења ове вере.

3) Постоје три највеће хришћанске секте:

- католици, који су посебно распрострањени у Италији, Француској, Белгији и Шпанији.

- Ортодокси или православци, којих има највише у Русији и на Балкану.

- Протестанти, они су највише распрострањени у Њемачкој, Данској и Северној Америци.

Хришћанство (вера с којом је дошао Исус, мир над њим)

Једини јасни и оригинални извор из којег се може научити вера с којом је дошао Исус јесте Кур'ан, који нам говори да је вера у коју је позивао Исус; монотеизам- веровање у јединог истинског Бога

(Аллаха) у сваком погледу, монотеизам који у себи садржи Божије апсолутно право да буде обожаван.

Из кур'анских ајета не разумемо ништа друго, осим да је Исус био посланик Господара светова и да је исповедао веровање у јединог истинског Бога, и темељ у његовом веровању био је: нема посредника између створења и Створитеља, без обзира колики степен "светости" имао тај посредник.

Познато је из хадиса Мухаммеда да је Исус био велика аскета од материјалног света; подстицао је своје следбенике на рад за Будући свет, јер је Будући свет узвишени човеков циљ. Некада се човек запита; зашто је мисија Исуса била таква да је нагињала одрицању од материјалног света? Зато што су тад људи били у мору материјализма, до те мере, да су тражили да им се покаже Аллах.

Личност Исуса кроз Кур'ан

Личност Исуса је срж хришћанства, па је наша обавеза да је појаснимо кроз Кур'ан.

Аллах појашњава ситуацију Исуса са његовом мајком – појашњава Мерјемину (Маријину) трудноћу и рођење Исуса, мир над њим:

"Аллах је одабрао Адама, и Нуха (Ноје), и Ибрахимову (Аврамову) породицу, и Имранову

породицу над осталим светом – све пород један од другог –, а Аллах све чује и све зна. Када Имранова жена рече: »Господару мој, ово што је у стомаку моме ја заветујем само на службу Теби, па прими од мене, јер Ти, заиста, све чујеш и знаш! « После она, када је родила, рече: »Господару мој, родила сам женско«, – а Аллах добро зна шта је родила –, »а женско није као мушко; дала сам јој име Мерјема (Марија), и ја њу и пород њен стављам под Твоје окриље од проклетог шејтана (сотоне).« И Господар њен прими је лепо и учини да узрaste лепо, и да се о њој брине Зекаријја. Кад год би јој Зекаријја у храм ушао, код ње би хране нашао. »Одакле ти ово, о Мерјема?« – он би упитао, а она би одговорила: »Од Аллага, Аллах онога кога Он хоће опскрбљује без муке.«" (Кур'ан, Али 'Имран 33-37. ајет)

Мерјем (Марија) је ћерка Имрана, а Имран је великан из племена Исраиља. Његова жена није могла да роди, па се заветовала, да ако јој Аллах да дете, да ће га дати у службу Аллаху у светом храму. Мерјем је одгојена у покорности Аллаху, поготово кад је њен одгој преузео посланик Зекеријја, мир над њим, који је био муж њене сестре. Аллахове почасте Мерјеме су биле да је разговарала са анђелима који су јој рекли да ју је Аллах одабрао.

"И када мелеки (анђели) рекоше: »О Мерјема, тебе је Аллах одабрао и чистом створио, и најбољом од свих жена на свету учинио. О Мерјема, буди послушна своме Господару и лицем нас тле падај и са

онима који молитву обављају и ти обављај!«"
(Кур'ан, Али 'Имран, 42/43. ајет)

Тај одабир је био тај што ће она да роди човека, а ниједан мушкарац је неће ни дотакнути. Аллахова мудрост кроз стварање Исуса без оца је доказ Аллахове моћи. Кур'ански одломци из Мерјем од 16-32., говоре о Мерјем, њеној трудноћи, рођењу Исуса, његовом обраћању људима из колевке као новођенче итд.

Аллах га је учинио послаником у тридесетој години, као што се то наводи у неким предајама: позивао је племе Израилља да обожавају Једног и Јединог Аллаха, да се окрену од материјализма, посвете аскетизму итд.

Наднравна дела Исуса

Поред тога што је рођен без оца и што се људима обраћао још као беба из колевке, Аллах га је почастио са још пет наднравних дела:

1) Направио би од земље нешто у облику птице, па би дунуо у то и оно би постало птица, уз Аллахову дозволу.

2) Оживљавао је мртве, уз Аллахову дозволу.

3) Лечио је слепце и губавце, а то су болести које нису могле бити излечене у то време.

4) Спустио је трпезу са неба, на захтев својих ученика.

5) Обавештавао је о стварима које други људи нису могли да знају, нпр.: шта људи једу у кућама и шта скривају.

Зашто су његова наднаравна дела била овакве природе?

"Није било посланика којег Аллах није слао са наднаравним делима прикладним за то време, као нпр.: Мојсије, Мухаммед итд."

У време Исуса медицина је доживела експанзију, па су његова чудеса била у том смеру: указивала су на немоћ његових савременика да ураде исто као и он с једне, и чињеницу да постоји душа с друге стране. Ова наднаравна дела су одговарала позиву у веровање да је једини истински Бог један, с тим да су Израелићани негирали и у лаж утеривали њега и његова чудеса; потварали су га да лаже и наговорили византијског краља да га разапне.

Аллах је спасио Свога посланика Исуса. У Кур'ану није наведено како; али по мишљењу једног дела учењака Аллах је Јуду учинио сличним Исусу, а Јуда га је издао краљу, па су краљеви стражари ухватили Јуду, мислећи да је Иса, а Аллах је уздигао Исуса на треће небо. Кад су стражари дошли да ухвате Исуса, Аллах је наредио анђелима да узму Исаа и дигну га на треће небо, па је Јуда ушао у собу у којој је био Исус и његови ученици.

Аллах је учинио чудну ствар: променио је Јуду у изглед Исуса, па су га јевреји ухватили и убили га.

Дакле то је тај крај.

Каже Аллах:

"И када Аллах рече: »О Иса, душу, ћу ти узети и к Себи те уздигнути и спасићу те од неверника и учинит ћу да твоји следбеници буду изнад неверника све до Смака света. Мени ћете се, после, сви повратити и Ја ћу вам о оном у чему се нисте слагали пресудити.«" (Кур'ан, Али 'Имран 55. ајет)

Ово је онај суштински крај који се десио, а не оно што тврде хришћани.

У шта хришћани верују поводом Месаје Исуса?

Верују да је Аллах забранио Адаму и његовој жени да једу са једног дрвета, па су они на сотонино наговарање то учинили, чиме су заслужили казну и вечну забрану. Аллах је онда из Своје милости према Својим робовима, Свога "вечног сина" претворио у човека и сложио се да он умре на крсту, а он то није заслужио – он је уствари жртва и искупљење за Адамову грешку, нико није могао да се искупи за тај грех код Бога, осим "Његов син", Узвишен нека је Аллах од овога што Му они приписују.

Кад је Исус напунио тридесет година, крштен је у реци Јордан, затим је постио четрдесет дана, а анђели су га служили, а потом је кренуо у мисионарство. Кад су се његова наднаравна дела која указују на његово божанско

порок, проширила међу народним масама, јевреји су га предали византијском краљу, па га је овај разапео и убио. Исус је говорио док је био разапет: "Зашто си ме оставио, Боже мој?" – а затим је умро и био закопан. Три дана након смрти ускрнуо је из мртвих на дан јеврејског празника, а потом је живео још четрдесет дана, па је затим уздигнут.

Веровање у тројство

Хришћани су убеђења да је Аллах подељен у три дела:

- а) као отац,
- б) као син,
- ц) као свети дух.

Значи отац није као син, нити је као свети дух.

Отац представља стварање, а син представља искупљење од греха, а свети дух представља чишћење, иако верују у то тројство они су убеђења да је Аллах Један, па покушавају да обједине веровање у Једног Аллаха и веровање у тројство.

Павле је био јевреј, па је ушао у хришћанство. Његово право име је Шаул Јехуди, у основи он је јевреј, а ушао је у хришћанство да би га искривио. Он је први који га је искривио, и он је тај који је рекао да је Исус достојан молитве – веровање у божанственост Исуса, и он је тај који је први рекао да је Иса кажњен ради греха потомака Адама, и рекао; да је хришћанство светска вера која је заступљена у целом свету. Имао је велике активности унутар самог хришћанства.

Седам тајни

Хришћани су уверења да је сваки хришћанин обавезан да познаје ових седам тајни, споменут ћемо неке:

а) Крштење – Приликом рођења детета да се стави у воду три пута, тако да би се очистио од греха и да буде прави хришћанин.

б) Господња вечера. Уверења су да је Исус пре него што су га разапели на крст окупио своје ученике, па им дао хлеба и вина; хлеб представља као његово тело, а вино као његову крв – а ко на "божић" једе хлеб³ и вино пије – што представља његово тело и крв - они су ти којима је Исус опростио.

Обрачун Исуса са "својим" створењима

Хришћани сматрају да ће Исус да дође на Судњи дан, да обрачуна људе, за сваког човека; ако је урадио добро пише му се добро, а ако је урадио зло пише му се зло, и неће се ниједан извући од обрачуна Исуса. Када је Павле прешао на хришћанство рекао је, да је Иса "бог", а познато је да хришћани претходно нису били оваквог уверења.

³ Они месец дана пре тога припремају хлеб и вино.

Хришћанско обредословље – молитва (клањање) и пост:

а) Молитва (клањање), не знамо каква је и нема никаквих изговора, нема одређених учења, па верник може да учи оно што он хоће, значи те радње нису одређене, зато што им Исус није појаснио шта да уче у тим молитвама, и како да се клањају. Њихово верско усмеравање током молитве је Исток. Зашто? Зато што су уверења да ће се Исус појавити са Истока, и за обављање њихове молитве није услов да буде чист тј. ритуално опран као код муслимана.

б) Они у одређеним данима у години не једу храну која има масноћу у себи, и уверења су да посте хришћански пост.

Света књига

Састоји се од Старог и Новог завета:

1) Стари завет, то је Теврат и књиге које су везане за Теврат; православци кажу да имају 53 примерка, а протестанти 39.

2) Нови завет – састоји се од четири Јеванђеља. У трећем веку су прихватили ова четири Јеванђеља. Оно што је приметно да се не приписује Месији, и то да га је он није написао, нити попунио, него се приписује

његовим савременицима (по њиховој тврдњи посланицима).

Ова четири Јеванђеља нису била позната пре другог века и њихова потврда се није десила све до трећег века.

Јеванђеље по Матеју

Он је један од апостола који су следили Исуса и који се настанио у Абесинији. Већина хришћана се сложила да га је написао на хебрејском језику, али најстарији примерак је написан на грчком, али ко га је превео на грчки? – тако да се не зна ништа о преводиоцу, и не зна се ко је тај човек.

Јеванђеље по Марку

Кажу да он није од апостола, него кажу да је он био један од седамдесет људи који су били у Исусовој кући пре него што је уздигнут. Ангажовао се у мисионарству – Антакија, на југу Турске, у Египту и Риму. Написао је свој завет на грчком језику на тражење Петра – вође апостола, а Петар га преноси од њега. Овде је разилажење око онога ко га је написао – да ли је то био Марко након Петрове смрти или га је написао Петар преносећи га од Марка? Исто тако разишли су се око времена његовог писања.

Јеванђеље по Луки

Родио се у Антакији и био је лекар. Он је један од ученика Павла – јевреја. Постоји разилажење око тога ко

је написао ово Јеванђеље; да ли су то јевреји, Римљани или Грци?

Јеванђеље по Ивану

Ово је један од најопаснијих завета, зато што садржи јасне одломке који говоре о божанствености Исуса. Неки хришћани се не слажу да је његов писац био апостол Иван, него да је то неки други Иван. Негирање овог завета се веома проширило током другог века. Енциклопедија Британика каже да је овај завет, без сумње, искривљен, а да је његов писац, без сумње, покварени фалсификатор. Из овога извлачимо две ствари:

- Да у прва три Јеванђеља која смо навели ништа не указује на божанственост Исуса.

- Да је Јеванђеље у коме се потврђује божанственост Исуса релативно непознат и да су га чак негирали.

Посланице

Постоје двадесет и две, од којих је четрнаест написао Павле – јевреј (вође јевреја су одредиле овоме Павлу смрт каменовањем 62. године по грегоријанском календару), и посланица коју је написао Јакоб, две посланице написао је Петар, три посланице написао је Јона, а једну посланицу написао је Јуда. Све су оне написане на грчком. Све ове посланице су послане ради поуке, осим посланице "Дела посланика" која је у бити

историјска. У њој се налазе многе тврдње о божанствености Исуса и њу уједно сматрају и најсветијом.

Контрадикција "Свете Књиге"

Хришћани тврде да је оно што се налази у заветима и посланицама Аллахов говор или говор Исуса и да су написане под надахнућем духа светог, а које су написали апостоли који се сматрају посланицима. Да би овај говор био исправан морају нам дати седам доказа:

1) Потврда божанствености Исуса који је послао ове посланике.

2) Потврда божанствености светог духа који их је надахнуо за писање ових јеванђеља.

3) Потврђивање посланства ових посланика којима се приписују ове књиге.

4) Непобитан доказ о посланиковом диктирању приликом писања јеванђеља који му се приписује.

5) Повезаност преносилаца од времена писања књига све до данашњих дана.

6) Доказивање исправности превода са језика посланика на друге језике уз доказивање праведности и поштености преводилаца, њихове богобојазности и знања оба језика.

7) Да докажу да ова јеванђеља нису контрадикторна једна другима.

Све побројено нам доказује да Нови завет није света књига.

Говор о контрадикцији "Свете Књиге"

1) Све оно што је наведено онима који су послани бележи се у посланици Дела посланика, а ова посланица нам не даје ништа осим имена апостола, а што се тиче осталих посланика они су непознати. Већ смо рекли да је ова посланица сумњива и да се не зна ко ју је написао; да ли је то Павле или Лука? Лука је ученик Павла, тако да предаја ако долази од њега није посланичка зато што је он ученик, а не посланик, тако да његова предаја од Исуса и апостола није као од оних који су били присутни, и да ланац преносилаца није повезан између Луке и Исуса. Ми не познајемо бит ових посланика и да ли су они са исправним и повезаним ланцем преносилаца, додајући на то да та предаја није пренета мутеватир - од више исправних људи, јер Лука преноси од Павла, док је мутеватир у исламској науци предаја коју преноси велика скупина од велике скупине и на основу тога се нису могли договорити да слажу. Како да верујемо у њих и њихове посланице кад не знамо ко су они, и како да знамо да су они то преносили под надзором анђела Гаврила тј. Светог Духа.

2) Хришћани немају исправни ланац преносилаца од оних којима се приписују ове књиге, тако да свако

јеванђеље потиче од једног човека, а не од групе којима није могуће да се уједине на лажи, између нас и тог појединца нема повезаног ланца преносилаца а само Аллах најбоље зна ко се све током ових векова умешао у јеванђеља додајући и одузимајући. У књизи „Увод у ново доба“ се бележи:

"Дошло је до нас да су писци Новог завета имали више рукописа пре коначне верзије на разним језицима и тренутно су присутни ти рукописи у библиотекама, а међу њима нема ни једног рукописа који је написан руком писца, него су то све копије копија. Најстарији овакав рукопис потиче из 15. столећа."

3) Непозната је стручност, поверљивост и богобојазност преводиоца Јеванђеља. Матејево јеванђеље је написано хебрејским језиком и његов преводилац је непознат, а остала јеванђеља су написана на грчком језику, такође њихови преводиоци на латинском су непознати.

Како да се расправљамо о овим темама са хришћанима?

1) Расправљамо се са њима на најлепши начин.

2) Указујемо им да Исус није божанство, на основу доказа из Теврата, Јеванђеља и Кур'ана, као и здравог разума.

3) Указујемо им улогу Павла у искривљивању јеванђеља.

4) Указујемо им, на основу доказа које смо већ навели, да Нови завет нема божанску утемељеност.

Покрштавање

Хришћанско мисионарство је политичка, колонијална и верска организација која врши покрштавање. Појавила се одмах након неуспелих крсташких ратова са циљем ширења хришћанства међу народима трећег света општенито, а посебно међу муслиманима. Циљ им је остваривање власти над тим народом.

Најистакнутије личности хришћанског мисионарства

1) Рејмон Лул је први хришћанин који је покренуо мисионарство након пропасти крсташких ратова. Научио је арапски језик и почео је путовати по исламским земљама расправљајући се са исламским учењацима.

2) Самуел Зиммер је један од највећих и најпоқваренијих хришћанских мисионара. Како би смо схватили колико је био поқварен видећемо шта он лично рекао на једном мисионарском конгресу: "О ви, хришћански мисионари, ви сте одиграли своју улогу на најпотпунији начин. Муслиман има посебну част да се са ислама преобрати на хришћанство, а ваша улога и дужност је да их изведете из светла ислама, чак и ако их

не уведете у хришћанство, најбитније је буду створења која немају везе са Исламом или са било којом другом вером." Основао је часопис под називом Часопис Исламског света 1911 год. у Енглеској и издаје се и дан-данас. Умро је пре неколико деценија.

Тезе које заступају:

а) Борба против исламског света. Каже свештеник Пелс: "Вера Ислам је највећа препрека у напретку хришћанства." Звимер каже: "Потребно је ширити "Свету књигу" на језицима муслимана зато што је то најбоље дело хришћана." – Као што такође каже: "Покрштавање муслимана треба да им буде представљено као опорука њиховог Посланика."

б) Планирање потомства међу муслиманима, да би се тиме ограничио број муслимана у свету.

ц) Ширење ратова и смутњи међу муслиманима.

д) Ширења хришћанског учења у муслиманским кућама путем западних универзитета.

Средства њиховог рада

1) Пружање здравствене и медицинске заштите. Мисионари хришћана искориштавају стање сиромаштва

и болести међу муслиманима, како би кроз медицинске програме покрштавали људе. Они кажу: "Када се појави болест појављује се и потреба за доктором, а када се појави потреба за доктором појављује се и потреба за покрштавањем."

2) Покрштавање кроз образовање путем отварања универзитета и хришћанских института чије особље, које је веома образовано, привлачи децу муслимана која су жељна западног образовања у тим установама. Једна од најважнијих установа ове врсте јесте амерички универзитет у Бејруту и Каиру. Број хришћанских књига које су штампане 1999. год. досеже број од 70. 000, што је коштало 12. 200. 000. 000 \$.

3) Покрштавање путем медија које се врши путем радио-станица усмерених према исламском свету којих је 1999. год. било 7000 – од којих посебно морамо споменути "Глас Америке," а исте године број хришћанских часописа је био 33.700. Број хришћанских мисионара у Африци је био 415. 000. Прилози за цркву су били 1. 489 000. 000. 000 \$. Број програма за покрштавање –1340.

Будизам и хиндуизам

Увод

Јужна и југо-источна Азија, посебно Индија су познате по многобројности религија, тако да се сматра да постоји и неколико десетина хиљада религија и свака од њих је идолопоклоничка религија и утемељена је на политеизму - многобоштву. Данас ћемо се упознати са једном од тамошњих најпознатијих религија која је посебно заступљена у Индији, али пре тога морамо да се упознамо са хиндуизмом. Хиндуизам је највећа идолопоклоничка религија у Индији и има највећи број следбеника.

Добила је назив хиндуизам зато што припада највећим делом Индији – њихов вођа се назива Брахма и по њиховим тврдњама он је божанство.

Убеђења хиндуизма

Хиндуси верују да се Аллах, а Он је узвишен од тога –налази у три стања:

- Брахма – творац света.
- Вишна – чувар света.
- Шива – разарач света.

Верују да небеса имају своје божанство, Земља своје, гром своје итд. Обожавају све оно што их разочара или оно чега се боје и због тога је крава код хиндуса уздигнута на свето место –музу је и обожавају. Негирају проживљење и Судњи дан. Верују у реинкарнацију.

Степени Брахмана

Они своје следбенике деле на четири степена:

1) По њиховим тврдњама они су свети и њиховим телом тече божанска крв – они су свештеници и сви остали њима служе.

2) Касте – они су војници.

3) Вишаи бујуција – они су занатлије, трговци и пољопривредници.

4) Шодра – по њиховим тврдњама они су створени да би служили осталим врстама.

Будизам

Темељ будизма и порекло назива

Будизам је идолопоклоничка индијска религија која се приписује Буди (на индијском учењаку). Родио се у богатој породици који су били на власти, али је кренуо путем аскетизма, без Божије упуте, што га је учинило да измисли обичаје, правила понашања и поступака својствених само њему. Појавио су у седмом веку п.н.е.

Доктрина Будизма

Божанственост

Буда на почетку своје мисије није говорио о свом божанском пореклу, и временом је постао од оних који

су негирали постојање Бога и пропагирао је атеизам. Након Будине смрти будисти су почели да га обожавају, правећи му кипове.

Како је њихово поимање награде и казне?

1) Они сматрају да све награде добијају на овом свету и због тога негирају Будући свет, тј. Рај и Пакао без икаквог доказа и без икаквог аргумента.

2) Њихово је убеђење је да душе након смрти прелазе из једног тела у друго (реинкарнација).

Након што су будисти убедили себе, а пре њих слично тако и хиндуси, да нема проживљења, нити Судњег дана – измислили су веровање у реинкарнацију, тј. они верују да човек када умре прелази у другог човека и тако у недоглед. Овакво убеђење је покварено, јер се оно супротставља ономе што је дошло у исламу, а то је да душа након смрти иде у загробни живот – па ако буде добра душа она ће се дигнути у небо и уживати у Аллаховим богатима, а ако буде лоша бит ће спуштена у најниже низине где ће бити кажњавања.

3) Негирају слојеве друштва и то за њих не постоји. Они се боре најжешћом борбом против слојева хиндуизма и браизма и кажу да нема разлике међу људима по питању права на иметак и привилегије.

4) Склони су прошењу и незапослености

Они верују, а то поручују и својим следбеницима да се одвоје од својих иметака и да просе од других. Они живе у великој незапослености и лењости. Оваква учења чине живот немогућим. Са оваквим учењима народи се не могу нимало уздићи, за разлику од Ислама који наређује рад, активност и снагу, те строго забрањује незапосленост и лењост, а такве критикује.

5) Места где се налазе будисти

Они су најраспрострањенији у Индији након хиндуса, а следбенике имају и у Кореји, Кини, Јапану, Непалу, Индонезији, Тибету, Монголији, Бурми, Тајланду и у другим државама.

Комунизам

Оснивач комунизма

Комунизам је идеолошко-економски јеврејски покрет којег је основао Карл Маркс, а заснива се на атеизму, затим брисању, анулирању приватног власништва и наследства, и учешћа свих људи у

производњи подједнако. Истраживачи за њега кажу да је пропалог убеђења, и да поседује све особине јевреја: почевши од зависти и мржње према свим људима придодајући томе још његову лењост и сиромаштво, зато су јевреји искористили то његово стање и учинили да буде један од главних заговарача теорије комунизма.

Историја комунизма

Комунизам је идеологија која се у историји појављивала више пута. У Ирану 487. год. се појавио човек који је позивао комунизму и учешћу свих људи када су у питању иметак и жене. Тако је Хамдан Кормут оснивач покрета Карамита који се појавио 288. х.год. – Карамите су били у Бахрејну, Јемену и Ираку.

Савремени Марксов комунизам се појавио 1848. год. уз помоћ Енгелса као покрет против западног капитализма и владајуће цркве, наравно преко леђа обичних маса. Комунизам је остао као теорија све до 1917. год. до Октобарске револуције под водством Лењина.

Главна убеђења и теорија комунизма

1) Негирање постојања Аллаха (атеизам) и свега оног невидљивог и да је материја основа свега и њихова главна парола је: верујемо у троје или боље речено у тројицу: Маркса, Лењина и Стаљина, а неверници су у Бога, веру и приватно власништво.

2) Они се боре против свих вера, а нарочито против Ислама и Хришћанства.

3) Они се боре против приватног власништва и наследства. Они су убеђења да нема Будућег света, нити казне, нити награде и кажу да нема другог живота осим овоземног живота.

4) Држава је странка, а странка је држава. Они су мишљења да је Кур'ан осмишљен у време Османа да би касније доживио још неке измене.

5) Власт у комунистичкој држави мора бити у рукама радника (пролетера).

6) Они се боре и негирају породичне везе.

Судар комунизма са вером и природом

Теорију комунизма је основао човек који мрзи човечанство и та теорија је послужила за остваривање јеврејских циљева, због тога је у свом убеђењу, идеји и економији она у сукобу са Аллаховом истинском вером и исправном природом човека.

Доктрина комунизма

Главна теза њиховог убеђења је атеизам и негација непознатог света (проживљење на судњем Дану, Рај, Пакао итд.).

Ова атеистичка теорија се сукобљава са исправном теоријом човека: природом вере у Аллаха и човекова тежња за Њим, и веровање у награду за добра

дела и полагање рачуна, јер се човекова душа смирује тим убеђењем. Људска душа је сретна са упутом и веровањем, и супротно, несретна је ако нема веровања и упуте.

"Ономе кога Аллах жели да упуту – Он срце његово према Исламу расположи, а ономе кога жели да у заблуди остави – Он срце његово стегне и уморним учини као да чини напор да на небо узлети. Ето, тако Аллах оне који не верују без подршке остави."(Кур'ан, поглавље Ел-Ен'ам, 125. ајет)

Идејна страна

Материја је основа и она је та која напаја човекову идеју и покреће је и она је основа свега у овоме космосу, и смисао живота није ништа друго осим борба за материјом.

Економска страна

Једна од главних поставки комунизма јесте укидање приватног власништва и негација урођених разлика међу људима, те њихово изједначавање у ономе што поседују. Представљају се као непознаваоци људских разлика у способности и надарености, због тога се комунизам судара са људском природом, јер не прави разлику између радника и нерадника, и не само то, него ради на томе да нерадник остане нерадник и да сруши и убије активност радника. Исти случај је и са осталим сегментима људског живота, па тако комунизам руши

институцију породице и ради на ширењу покварености, пркоса, екстремизма итд.

Комунизам након примене

Судар комунизма са вером и природом уродио је великом пропасти, па је тако пропала Русија, Југославија и њима сличне земље. Због тога су комунисти били принуђени да одустану од многих својих ставова и убеђења, нарочито на економском плану.

Због пропасти социјализма (социјализам је у својој основи изједначавање свих људи) признали су разлике међу члановима друштва када је у питању приход, плата и приватни posed, док руководиоци комунизма уживају и наслађују се у пространим становима, удобним возилима које увозе од капиталистичког запада – њихов народ пати у дуговима.

Комунисти су били присиљени на признавање и подстрек активних произвођача, те су им допустили да поседују нешто од својих производа, јер је немогуће да искрено и са великим трудом раде и производе, а неко други да ужива и наслађује се.

Егзистенцијализам⁴

⁴ Егзистенцијализам је (лат. Егзистенциал или постојање) филозофски правац који у средиште стављају човеково постојање (егзистенцију); дански филозоф Киеркегаард (1813-1855) "егзистенцију" сматра основом ткз.

То је филозофски покрет који се залаже да човек пронађе себе, а то значи да остави све врлине и вредности и одазове се свим својим прохтевима и страстима, и то без икакве границе.

Овај правац се појавио након другог светског рата, јер су осетили да је време повољно за ширење ове идеје, након свега што су преживели у рату у нади да нађу адекватно решење за обичне масе.

Једино адекватно решење у то време, а и за све правце данас, јесте вера у Аллаха и прихватање ислама.

Опасност овог правца

Овај правац је један од најопаснијих правца по човечанство, јер се залаже за рушење природе човека и трансформацију човека у животињу која нема разума, срца нити душе (мисли се као код човека).

Рекао је Сартр да се тај правац залаже за потпуно одазивање својим страстима и одбацивање свих ограничења и друштвених знаности, те рушење свих граница које су поставиле вере.

"егзистенцијалне филозофије": "Има нешто што се не може замислити, а то је egzистенција"; сврха филозофије није спознаја стварнога у подручју апстрактних појмова, него питање о постојању онога који пита; представници: Г. Марцел, К. Јасперс, М. Хеидеггер, Ј. П. Сартре.

Најзначајнији резултати овог правца:

1. велика забринутост и расејаност и
2. страх од непознатог.

Врсте егзистенцијализма

1) Сви филозофи се слажу у једној ствари, а то је да човек треба пронаћи самог себе, а разилазе се у методама како и на који начин да то човек уради. Тако је једна група разумела овај правац човековог проналаска себе потпуним предавањем својим нагонима радећи шта хоће, не бринући се да ли то има потпору у људској природи и вери.

2) Друга група каже да човек треба да буде везан са неком већом силом.

3) Трећа група каже да човек себе треба да пронађе у борби против страха и стварности.

Шиизам (Шије)

Шиизам у језику означава помагање и штићење што значи да су шије следбеници и помоћници. Ово је име преовладало за оне који су штитили Алију и његову породицу у прво време, да би касније постало знаком (именом) за рафидије и зејдије.

Фазе шиизма

1) Први период: Љубав према Алији и Његовој породици без вређања осталих асхаба⁵ - .

2) Други период: Развој шиизма у рафидизам, а што представља претеривање кад је у питању Алија и неки чланови његове породице, затим вређање асхаба и њихово проглашавање неверницима, те нека убеђења која немају никакве везе са исламом, као; текија,⁶ имамет, непогрешивост, повратак и батинизам – скривено тумачење вере.

3) Трећи период: Обожавање Алије и имама после њега, тј. сматрање да су они богови, као и заступање реинкарнације.

Секте шиизма

Неки учењаци спомињу да број шиитских секти достиже и до три стотине.

Три најпознатије савремене секте су:

- Исна 'Ашерије.
- Зејдије.

⁵ Асхабом се сматра свака пунолетна особа која је живела у времену посланика Мухаммеда, мир над њим, и која га је најмање једном лично срела а притом била у исламу.

⁶ Претварање, лицемерство.

- Исмаилије.

У шиитске секте спадају: Нусајрије, Дуруз, Бухаре, Егаханије и др.

Исна 'ашерије

То је секта која носи назив рафидије и ца'ферије, вежући се за Ца'фера ес-Садика. Добили су назив „исна 'ашерије“ због заступања теорије дванаесторице имама. Ова секта је најбројнија у савремено доба.

Оснивање секте

Појавила се у Ираку и Ирану, а има их у Сирију, Либану, Пакистану, западном Афганистану, Ахсау и Медини.

Идејни корени ове секте су везани за јевреје који су измислили теорију (став) за Алијин хилафет након смрти Посланика, те теорију о његовом повратку, затим вређање тројице халифа и осталих асхаба.

Ове поставке су касније постале темељи њиховог учења (учења исна 'ашерија).

Најбитнија убеђења веровања шија исна 'ашерија:

1. Имамет (лидерство) – сматрају да је имамет дванаесторице највеће начело ислама и он је код њих божански положај, као што је посланство, тако да се по

њиховој теорији имаму објављује, потпомогнут је наднаравним делима и потпуном непогрешивошћу:

Њихово веровање је, између осталог, као што кажу: "Имами знају оно што је било и оно што ће бити и ништа им се не скрива." –Знају када ће умрети и не умиру, осим са својим хтењем.⁷

2. Вређање асхаба. Сматрају да су се сви асхаби одметнули, осим тројице, четворице или седморице – разлог због чега они сматрају да су се асхаби одметнули јесте зато што су изабрали Ебу Бекра за халифу, а не Алију.

3. Покушај напада на Кур'ан због тога што у њему нема спомена дванаесторице имама, а у Кур'ану се налази пуно ајета који говоре о вредностима асхаба, па су покушали да убеду своје следбенике да су избрисани ајети који говоре о њиховом имамету и проклињању асхаба.

4. Ет-Текијје. То је претварање пред муслиманима, и испољавање онога што се разликује са оним што њихова прса крију. То је јасно лицемерство и они га сматрају као девет десетина вере, па су рекли: "Нема вере ко се не претвара."

Ез-Зејдијје

⁷ Све је ово једна велика лаж која се супроставља исламском ставу.

Они су следбеници Зејда ибн Али ибн ел-Хусејна ибн Алије и ова секта је најближа муслиманима изузимајући царудијје и она је од рафидија. Ова секта се налази у Јемену.

Исмаилије

Они су везани за Исмаила ибн Џа'фера ес-Садика.

Имена секте исмаилија:

1. Ес-себе'ије
2. Мулхиде.
3. Ет-Талимијје.

4. Ел-Батинијје – ово је њихово најпознатије име, оно значи испољавање једне слике, а скривање друге. Људи познају спољашност, а њихов вођа познаје унутрашњост, па стога тумаче кур'анске ајете разним лажним начинима и скривају се иза термина батинијје. Они овом теоријом покушавају срушити прави смисао кур'анских текстова. Корене воде од времена Ме'муна када је група, на чијем челу је био Мејмун ел-Каддах, поставила основна правила овог правца.

Подручја у којима се налазе исмаилије – разбацани су по исламском свету, налазе се на југу Арапског полуострва, затим на југу Африке и у њеном централном делу, затим у Сирији, Пакистану, Индији и другим државама.

Исмаилијске државе су Убејдијска држава у Мароку и Египту, везани су за Убејдуллаха ел-Мехдија.

Секте унутар исмаилијја

1. Ел-Карамита.
2. Убејдијје.
3. Ел-Хашшашун.

А од наведених секти данас постоје:

1. Ед-Дуруз.
2. Ел-Бухара.
3. Ел-Егаханијје.

Догма - веровање секте исмаилијја

Кажу исламски учењаци: "Спољашност овог правца је шиизам рафидизам, а њена унутрашњост је јасно неверство."

Оно што су открили исламски учењаци, када је у питању њихово веровање је следеће:

1. Позивају на атеизам и непостојање Аллаха.
2. Негирање посланства и позив на рушење исламског верозакона.
2. Негирање проживљења на судњем Дану и полагања рачуна.
4. Изопачено тумачење начела ислама и његових текстова, затим позивање на то да ислам има спољашњу

форму коју познаје обична маса и своју унутрашњост коју познају само њихови учењаци, а ти њихови учењаци су атеисти и одметници. Они на почетку не позивају у потпуни атеизам, него постепено након што им се људи почну одазивати.

Секта Ед-Дуруз

Они су следбеници Мухаммеда ибн Исмаилијја ед-Дурузија који је заступао теорију о божанствености Ел-Хакима ибн Емриллах ел - Убејдија. Названи су овим именом због овог човека. Они називају себе ел-мувеххиди.

Њихово порекло

Одцепили су се од исмаилијја у време ел-Хакима ел-Убејдија који се позивао на своју божанственост па га је почео следити Мухаммед ибн Исмаил ед-Дурузи и рекао је да је он бог, затим је отишао у подручје Шама и почео позивати у обожавање ел-Хакима.

Сконцетрисао је своје мисионарство у јеврејским и хришћанским срединама, почели су да га следити многи од њих с циљем рушења ислама и ширење исте заблуде међу муслиманима. Они су штампали дело које се зове Мусхаф Дуруза или „Ел-Мунферид би затихи“ у коме је аутор покушао да копира Кур'ан, као што је то покушао и Мусејлема ел-Кеззаб.

Места у којима се налазе Друзи

Има их у Либану и на узвишењима брда Хавран које носи назив Брдо дуруза.

Рафидијска (шиитска) секта Бухаре

Бухара на индијском језику значи трговац. Воде порекло од Исмаилија који су их позивали док су били идолопоклонци.

Деле се у две секте:

1. Давудијје који су настањени у Пакистану.
2. Сулејманијје који су настањени на југу Јемена.

Веровање им се своди на то да верују да им је учењак божанство. Што се тиче намаза-молитве они га клањају у њиховим џамијама које називају џа'михане и сматрају да молитву обављају свом скривеном учењаку - лидеру који води порекло од Ет-Тајјиб а ибн Абира. Хаџ им се налази у пракси, обилазе Кабу, али кажу да је Каба само синоним за њиховог имама. Литература им се штампа тајно и има је врло мало.

Ел-Егаханијје

Они су огранак секте Исмаилија, оснивач им је Хасан Али Шах, а он и његови потомци носе назив Егахан. Настали су почетком 19. столећа у Ирану. Настањени су у Сирији, Индији, Мадагаскару, а центар

им је у Карачију у Пакистану. Верују да је њихов вођа божанство и поклањају му петину од свог иметка, а дотични Хасан Али Шах је био пијаница и ширио је неред и смутњу.

Ен-Нусајрије

Они су следбеници Мухаммеда ибн Нусајра ен-Нумејрија. Они су једна од најзаблуделих секти шија које сматрају Алију⁸ божанством. Ова секта је многобројна: у задњем попису било их је 289 000 после смрти Хасана ел-Аскерија којег они сматрају својим 11 лидером.

Његови следбеници су се договорили на идеји да он има сина који се треба појавити из једног тунела и да им буде предводник, тј. да наследи свога оца, а то им је саставни део веровања.

У историјским књигама је забележено да овај Хасан ен-Нусајр уопште није могао да има деце. Тако су се појавиле скупине од шија, и свака од њих за себе тврди да су они баш та карика која има везу са тим имамом (лидером). У почетку су се звали ен-Нумејрије, али га касније мењају у назив Нусајрије. Сами себе зову верницима. У време француске окупације су добили назив Алевије. Настањени су у Сирији, где је тренутна политичка власт њихова.

⁸ Алија, четврти праведни халифа и асхаб-следбеник посланика Мухаммеда, мир над њим.

Секте које су настале од Нусајрија:

1. Ел-Хајдерије вежу се за Хајдера (надимак Алије).
2. Еш-Шемсије.
3. Ел-Лејлије.
4. Ел-Гајбије (кажу да је одсутни Аллах Алија).

Веровање Нусајрија:

1. Сматрају да је Алија божанство: да станује у облацима, гром му је глас, па због тога обожавају облаке. Верник је код њих само онај ко обожава Алију.

2. Реинкарнација: реинкарнирају се седам пута, а након тог узима своје место међу звездама. Ако неко другачије верује сматрају да ће да буде проживљен у лику камиле или магарца.

3. Не верују у проживљење, Судњи дан, Рај, Пакао.

4. Сведочење вере им је да покажеш на три слова: а, м, с, а значе Алија, Мухаммед и Селман.

5. Намаз-молитва: под њим подразумевају имена: Алија, Хусејин, Мухсин, Фатима, па ко спомене ова имена то им је замена за абдест тј. чишћење тела пре молитве а довољно им је и за сами намаз. Што се тиче зеката – обавезне милостиње њега мења Селман, а пост

им је чување имена људи који представљају дане у рамазану. Што се тиче борбе на Божијем путу то им је проклињање Омера⁹ за којег кажу да је сотона свих сотона, затим Ебу-Бекра¹⁰ и Османа¹¹. Празници су им нова година и још неки празници хришћана и ватропоклоника. Што се тиче самог веровања то им је строга тајна, а за жене сматрају да немају вере.

Веру могу обелоданити тек након 19-те године, након што се на посебним местима подуче својој доктрини која се преноси са колена на колено од Сулејмана ел-Урдуниа који је касније прихватио хришћанство, откривши тако темеље њиховог веровања.

Њихова борба против ислама

Учествовали су у борбама на страни хришћана, и помогли су Татаре у борби против муслимана када је у њиховом нападу срушен тадашњи халифет и запаљена престионица Багдад.

Што се тиче исламског става о њима, они су неверници; нема склапања бракова са њима, није дозвољено конзумирање меса животиња које они закољу, итд.

⁹ Омер, други праведни халифа и блиски асхаб-следбеник посланика Мухаммеда, мир над њим.

¹⁰ Ебу Бекр, први праведни халифа и блиски асхаб-следбеник посланика Мухаммеда, мир над њим.

¹¹ Осман, трећи праведни халифа и блиски асхаб-следбеник посланика Мухаммеда, мир над њим.

О њима је рекао је исламски учењак Ибн Тејмије да су већи неверници од јевреја, хришћана...

Њихова штета за ислам и муслимане је већа од штете коју су нанели остали.

По питању њиховог покајања учењаци су се разишли, међутим, нема сумње да је борба против њих и успостављање Божијег верозакона једна од највећих обавеза.

Ел-Кадидјаније

Ово је неверничка секта која је узела ислам као штит за своје покварене идеје и покварена убеђена од којих су најопаснија:

- 1) тврдња да је њихов вођа посланик.
- 2) изокретање кур'анских ајета.
- 3) негирање борбе на Божијем путу.
- 4) проглашавање муслимана неверницима.
- 5) помажу невернике против муслимана.

Разлог због којег су добили име кадидјаније

Названи су овим именом због града који се зове Кадијан у којем је рођен овај лажни посланик.

Друго име кадијанија

Кадијаније себе називају **Ахмедије** у Африци и другим местима, а то је због човека који за себе тврди да је посланик који се зове Ахмед, имајући при том још једну покварену намеру коју користи за завођење муслимана – на што упућује сам назив Ахмедије, јер желе тиме казати муслиманима да су везани за Посланика, јер је једно од његових надимака Ахмед. Заправо, у стварности они немају апсолутне никакве везе са Послаником, него се они вежу за лажова Ахмед Гулама – Мирза.

Они су познати под именом ел-кадијаније у Пакистану, Индији и другим земљама где живе муслимани.

Оснивање кадијанија

Ову секту основао је Мирза Гулам у 19. столећу у Индији. Знанствено је потврђено да су кадијаније плод енглеске политике и да ова секта није основана ни због каквог другог циља осим да служи енглеском колонијализму, а ово је потврдио Ел-Кадијани у неким својим чланцима где је, између осталог, рекао да он дугује Енглеској пријатељство – поставивши за начело њихове "вере" покорност њима, избацивши при томе

борбу против непријатеља, и признао је да су Енглези измислили теорију о његовом посланству.

Услови који су помогли оснивање кадијанија:

1. Повољна средина у Индији гдје влада велико незнање. Индија је од давних времена земља многобоштва, разних идеолошких праваца, плодна средина за проглашавање посланицима и боговима. Учењак Мес'уд ен-Недеви је казао: "Становници Индије су обожавали 30 000 000 богова."

2. Енглеска власт је пружила заштиту овој секти и њеним присталицама.

3. Постепеност у позиву од стране овог лажова, тако да је успео формирати скупину.

4. Након успоставе пакистанске државе Енглези су успели да поставе једног присталицу секте кадијанија на место министра вањских послова Пакистана. Он је запошљавао своје присталице у пакистанским амбасадама у многим светским градовима, такође их је запошљавао и уводио у војску и тако знатно проширио заблуду ове секте.

Порекло Ахмеда Гулама

Тврди да је његова породица монголског порекла која се иселила из Семерканда у неко друго место, затим је тврдио да му је објављено да је његова породица иранска (персијска), једном је рекао да је Кинез, а други пут фатимија из племена Бену Фатиме. Када би год био упитан о овим контрадикторностима рекао би: "Бог ми објавио."

Његово рођење

Рођен је 1839. или 1840. год у граду који се зове Кадијан у породици која је позната по покорности и служењу енглеском колонијализму и потпомагању секте Ес-Сих (Сик) која је од најжешћих непријатеља муслимана на подручју Индије.

Разлози због којих се прогласио послаником:

1. жеља за водством под именом вере.
2. боловао је меланколију¹² која је, наравно, утицала на његов овакав поступак.
3. услуга британској влади и рад за њену добробит.

Његово мисионарство

¹² Меланколија (грч. мелас црн) сета, сетност, туга, снуђеност, потиштеност; врста душевне болести код које превладава мучно и потиштено расположење; меланколиа агитанс (лат.) немирна сета са наступима страха; сета спојена са страхом од људи; меланколиа хупокондрица (лат) - сета на основи умишљених болести.

Био је
постепен у својој мисионарској мисији, као батиније и
исмаилије:

Прво је почео да
тврди да му долази објава од Бога надахнућем. Затим је
почео да тврди да је он обновитељ времена и да је он
сличан Месији Исусу у својству понизности и
смирености.

Тврди да је он обећани Месија који ће се
спустити на Земљи пре Судњег дана, и тврдио је да је
једним делом посланик, затим је 1901. год. је тврдио да
је потпуни веровесник и на крају као врхунац свега 1904.
год. је тврдио да је кришна, а кришна је божанство
хиндуса у којег хиндуси верују и којег обожавају.